

Arrest

nr. 281 263 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KEMPENEER
Lambermontlaan 368/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 2 december 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

3. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 december 2020, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 14 januari 2022 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift vooreerst: "De genomen beslissing is gebaseerd, dat gezien Albanië recent als veilig land werd verklaard, rekening is gehouden met de procedurele waarborgen dit gepaard gaan met de aanwijzing ervan om het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te verklaren op basis van artikel 57/6/1 §2 van de Vreemdelingenwet (wet van 21-11-2017).

Dit artikel stelt dat de Commissaris-generaal een aanvraag tot internationale bescherming kan indienen wanneer de verzoeker zich bevindt in een der gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°."

In de mate dat verzoekster hiermee de lijst met veilige landen poogt te bekritisieren, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

De Raad wijst er verder op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekster. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft.

Verzoekster beperkt zich immers louter tot het poneren van de stelling: "Dat de toestand zoals uiteengezet is door verzoekster n.l. doodsb bedreigingen van die aard is om de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal te vernietigen." waarbij zij niet in het minst ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Het algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2022, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 19 oktober 2022 slechts stelt dat zij geen commentaar heeft, zonder dat zij daadwerkelijk opmerkingen aangaande de in de beschikking van 15 juli 2022 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking opgenomen grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens (dient te worden vastgesteld dat zij deze) geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS